

riske Efterforskninger, at Annoncerne var noget af det allervigtigste. Endvidere skal jeg gøre opmærksom paa, at som det ærede 11te kongevalgte Medlem selv var opmærksom paa, er det Papir, hvorpaa Aviserne trykkes, uhyre slet. Naar det ærede Medlem talte om, at der i Løbet af 50 eller 100 Aar vilde blive samlet en uhyre Bunke Aviser, maa jeg sige, at jeg er tilbøjelig til at tro, at naar Aviserne har været brugte i et halvt Hundrede Aar, vil paa Grund af Papirets Beskaffenhed baade det ene og det andet Eksemplar være slidt op, saa at der ikke er mangel tilbage om 50 eller 100 Aar. Jeg anser det derfor for rigtigt at tage saa mange Eksemplarer, at man dog til Brug for den fremtidige historiske Forskning kan bevare et enkelt Eksemplar, som ikke bliver berørt for meget, thi de, der bliver berørt til daglig, bliver hurtigt slidt op. Ministeriet har rettet Forespørgsel til sagkyndige herom, baade Arkivarer, Bibliotekarer og historisk lærde, og alle har været enige om, at det paa Grund af Papirets daarlige Kvalitet ikke gaar an at tage et mindre Antal end nu.

Det ærede 11te kongevalgte Medlem fremsatte en anden Indvending, som til Dels blev besvaret af det ærede 3die Medlem for 9de Kreds, idet han sagde, at det var lidt vanskeligt at overlade til en saadan Avisforvalter at staa for Indbindingen. Man kunde vente, at denne Mand ikke var — skal jeg sige — saa flittig, som han burde være. Nu ved det ærede Medlem, at det i Lovforslaget udtrykkeligt er foreslaaet, at der overfor denne Forvalters hele Gerning og Administration skal være et Overtilsyn, nemlig Overbibliotekaren for Statsbiblioteket i Aarhus, og denne faar endda en Medhjælp, som skal føre det mere daglige Tilsyn. Jeg maa antage, at man kan gaa ud fra, at det, naar der indstattes et saadant Tilsyn, vil blive paaset, at den vedkommende passer sin Gerning. Det ærede Medlem anførte, at det maaske kunde blive vanskeligt for ham at udføre saa meget Arbejde, idet han samtidig skulde vejlede alle de mange besøgende. Her modsagde det ærede Medlem sig selv, idet det ærede Medlem i Forvejen havde sagt, at det var vist meget faa, der vilde komme og læse i disse Aviser, kun nogle enkelte lærde, der satte sig ned paa Stedet for at arbejde med dette Materiale. Men naar der kommer saa faa, kan det dog heller ikke tage saa lang Tid at vejlede dem.

Det ærede Medlem slog paa, at det

var maaske bedre at kræve, som foreslaaet nede i det andet høje Ting, at Avistrykkerierne selv skulde levere et indbundet Eksemplar. For det første vilde det jo blive en stor Udgift for dem, men det kunde man maaske se bort fra. Men det værste er, at man, som der fra anden Side er indvendt mod en saadan Ordning, kan være ret vis paa, at man da vilde faa alle disse Eksemplarer ganske uensartet indbundet. For nogles Vedkommende vil man faa dem indbundet saaledes, at de forskellige Formater slutter lige foroven. Det vil, naar de staar op, bevirke, at Aviserne af det lille Format trækker sig fra Ryggen og falder ned. Vi har Erfaringer derom fra Bibliotekerne, naar man har ladet forskellige Bogbindere foretage Indbindingen. Andre vil anbringe Aviserne af de smaa Formater midt paa de store med lige store Marginer af disse for oven og forneden. Derved faar vi den samme Historie. Forsøg har vist, at kun de Aviser, der er indbundne saaledes, at de forskellige Formater slutter ens forneden, lader sig nogenlunde bevare. Jeg skal ikke komme ind paa andre Finesser ved Indbindingen, som særlig er studeret og gennemført af den Bogbinder, vi har ved Landsarkivet paa Sjælland, og som det vistnok vil være nødvendigt at foretage, og det kan man ikke vente, at en hvilken som helst Bogbinder i en lille Købstad kan være inde i. Jeg tror, at det vilde være meget uheldigt, om man gik til det, men endelig er der til syvende og sidst det, som er det vigtigste, at hvis en saadan mindre Bogbindermester i en Provinsby skulde besørge dette Arbejde, kunde man være temmelig vis paa, at naar disse Aviser kom til Avissamlingen, manglede der saa et, saa et andet enkelt Eksemplar. Det er nemlig ikke helt let at faa alting med, og selv om der ikke manglede et enkelt Eksemplar, manglede der maaske et Tillæg til et Eksemplar, saa at en Historiker, der kom 10 Aar efter for at søge Oplysninger, fandt, at der manglede netop det Tillæg, han skulde bruge. Det maa være en enkelt Mand, altsaa en saadan Avisforvalter, der har Overtilsynet, og en sagkyndig Mand, en Biblioteksmand, der kan modtage Indbindingerne og forsikre sig om, at der ingen Lakuner er i det, der bliver indleveret. En saadan Samling til historisk Brug maa være fuldstændig, man maa være sikker paa, at der ikke i et eller andet Bind mangler noget. Jeg tror derfor ikke, at man kommer udenom den Ordning, som er foreslaaet her.